Örneklerine fazlasıyla rastladım; alışmış olmam gerekirdi, bir oranda böyle de oldu ama yine de şaşırıyorum.

40 yıl öncesindeki iyi veya kötü bir tutum bugün için ölçü alınamaz.

Hafızamı zorlayıp “bak sen şu işe” diyeceğim kadar beni şaşırtan örnekler arasından seçme yapmaya çalışayım.

2020 yılıydı, tanımadığım ama isim olarak bilinen Gökhan Harmandalıoğlu hayatını kaybetti. Avrupa Sürgünler Meclisi olarak ölümüyle ilgili yapılan toplantıya katılmamız gerekirdi. Normalde ben gitmeyecektim ancak daha yakında oturan arkadaş gidemediği için gittim.

Toplantıyı daha önce yazmıştım, tekrarlamayacağım.

Köln’den Enver adlı arkadaş konuşmasında birkaç kere Gökhan’ın sürekli yıpratılmaya çalışıldığından söz etti. Ayrıldığı örgütü böyle yapıyordu.

Kişiyi ve o çevreyi tanımadığım için anlatılanlardan bir şey anladığımı söyleyemem.

Gökhan 1980 sonrasında Ankara emniyetinde üç ay ağır işkence gören bir merkez komitesi üyesi… Almanya’ya geldikten (1988 olsa gerek) bir süre sonra örgütünden ayrılıyor ve kendisini başka bir temelde –belgesel yapımı- yeniden üretmeye yöneliyor. İyi bir davranış çünkü işkenceye direniş pratiğini kullanarak hayatı boyunca idare edebilirdi. Yapmıyor.

Enver –toplantının içeriği gereği olsa gerek- somut konuşmadığı için anlattıklarından bir şey anlamamıştım. Gökhan'ı iyi tanıyan başkasına sordum.

Kendisine karşı kullanılan iki neden var, dedi.

Birincisi, örgütünden ayrılırken zarar vermiş.

Örgütten ayrılmalarda bilinen suçlamadır, üzerinde durmak gerekmez.

İkincisi, Türkiye'deki eşine karşı şiddet kullanırmış.

Doğru mudur, bilmiyorum ama doğru olsa ne olacak?

Doğru ise savunulacak bir davranış değil, burası açık ama hapishane yıllarını da katarsak aradan 40 yıl geçmiş.

40 yıl öncesinin -30 yıl için de aynısı geçerlidir- iyi ya da kötü bir davranışı bugün için kıstas alınamaz.

Kullanılacak bir şey ararsanız, bulursunuz; sonuçta hiç kimse kusursuz değildir.

Kullandığınız iyice eskimişse eğer, çaresizliğinizi sergilememiş olursunuz.

Sonradan öğrendiğime göre Gökhan kendisiyle ilgili suçlamaları biliyormuş ve umursamamış.

Yapılması gereken de budur.

Sen yolunda ilerle, isteyen istediğini düşünebilir.

Benzer anlayışı Aleviliğin çeşitlerinden birisinde de görürüz.

1990 başlarında birkaç yıl Ehlibeyt dergisinin dizgisi ve basıma hazırlanmasıyla uğraşmıştım. Piyasadaki geçerli tarife karşılığında…

Dizgi yaparken bazı yazılarda gülme tutardı.

Kişi soyunun peygambere kadar uzandığı hakkında yazmış da yazmış…

Diyelim ki öyledir.

Aradan yüzyıllar geçmiş.

Buradan sonuç çıkarılamaz.

Kişinin babası ya da dedesinin bilmem kim olması da buna benzer.

Babanın ya da dedenin iyi birisi olması, senin de öyle olmanı gerektirmez.

Zaman geçer ve insanlar değişir.

İyiye doğru da değişebilir, kötüye doğru da değişebilir. İkisi de değişimdir.

Sona gelirsek;

Günümüz için anlam taşıyacak geçmiş, son 20 yıldır.

Daha öncesi istediği kadar iyi olsun ya da öyle değerlendirilsin, bugün ve gelecek için yılda bir gün anmalara mevzu olmanın dışında anlam taşımaz.

Kendini yeniden üretebilen, sürekli olarak değişeni anlamaya çalışan ve yeniye yönelmeye çalışanlar, bu konuda başarılı da olanlar; gelecek onlarındır.

Gerisini boş verin…

İsa'nın sözüyle: bırakın ölüler ölülerini gömsünler.